

Vécsei Rita Andrea

Eszterházy szelet

Csendes kis esők szemerkéltek,
vagy sütött a nap, és híztak az ágvégek,
a pincéig leért a madárhang –
ha csukott szemmel feküdtél ebéd után,
akár lehetett volna nyár.

Miként előző reggel, kabát nélkül indultam el,
félábszárig ért a futónadrág –
a garázsmelegtől messzebb,
ahol a kereszteződésben várni kellett,
a kijelzőn mínuszba fordult a szám.

A kabátot bántam, mégse az tűnt föl,
hogy fázom, hószag jött az isten tudja honnan,
hiába volt száraz minden,
valódi hószag, olyan, mint régen –
szánkón arcba vágó éles, tiszta hideg.

A hegyre mentem aztán, hogy tortát vegyek,
Eszterházyt máshol nem érdemes –
kérdették, mikor fogjuk enni,
az ember nem ért meg elsőre ilyesféle kérdést,
hát nekik nem mindegy, nem, mert fagyott.

Fél órában egyeztünk ki, addig talán egy kávé,
hátral egy kis terem, ott várhatok –
futás után muszáj sok szóda, isler, friss flódni,
koccan a tányér az üveglapon,
alatta bűbájos csipke és hajdani blokk.

Felnézek, előttem hóval fedett bástya,
vajon miféle, térképet teríték a csipkére,
budai hegyek között az ujjam, megjön a kávé –
sosem derült ki a karcsú, szép toronyról,
igazán létezett, vagy csak úgy akartam.

senki többet

főljánlom a lelkemet.
van, aki szívet osztogat könnyelműn,
pörköltbe, levesbe,
nekem a szívem kell,
a lélekhez viszont nem ragaszkodom.

nélküle könnyű, semmi félelem,
startolhat rögtön egy villásreggeli,
száraz a tenyér, a gyomor korog,
az álmokon tovább nem gondolkodom,
miért kell nekem hajnalonta ölni.

más ügylet volna simán eladni,
legyen érte némi küzdelem,
karfölcsapkodás, villanó tekintet,
lássuk, mennyit ér egy rész a testből,
amivel semmit nem lehet kezdeni.

hogyan korrektnak legyek,
pár apró hibával kiáltom ki,
nyilvánvalóan elhasznált rendszeren,
a repedések miatt, ha finnyás vagy,
azt mondod, sajnós így nem érdekel.

egy fémperec a csukló körül,
megcsillan, ahogy magasba lendül,
műkinccsé lett, amit feltettem,
visszakozni minek,
nekem nincs, ki másképp őrizne meg.